

# Adevărul creștin

Cum poți să știi  
dacă este adevărată  
credința ta?

Ispravnicul înțelept

Revelări „în cascadă“

Schimbarea după chipul  
Domnului Isus

Mărturie, dintr-o țară  
necreștină? Nu. Din  
România secolului 21!

# Cuprins



**3 Cum poți ști dacă este adevărată credința ta?**

*Ioan Botgros*

**5 Sărutați pe Fiul**

*Neluță Nicolae*



**6 Ispravnicul înțelept**

Partea a II-a

*Petre Bunescu*

**8 Revelări „în cascadă“**

Partea I

*Cornel Radu*



**10 Ți s-a mai dat o zi...  
Ce faci cu ea?**

*Dan Mircea Popa*

**12 Schimbarea după chipul  
Domnului Isus**

*Mihai Socoteanu*



**14 Demonstrativul lui Dumnezeu**

*Emanuel Vilciu*

**17 Mărturie dintr-o țară necreștină?  
Nu. Din România secolului 21!**

*Daniel Dumitrescu*



**20 O rază de lumină  
în orașul aurului negru**

*Consemnare de: Cornel Ianache*

**24 Rugăciune**

*Ioan Bejan*



## Impressum

*Adevărul  
creștin*

**Ediție îngrijită de:**  
Sergiu Iorgulescu  
siorgulescu@yahoo.com

**Colaboratori:**  
Ioan Botgros, Petre Bunescu,  
Cornel Radu, Mihai Socoteanu,  
Emanuel Vilciu, Dan Mircea Popa,  
Neluță Nicolae, Daniel Dumitrescu,  
Cornel Ianache

**Foto:** Adi Miu

**DTP , Prepress și Tipar:** Stephanus

Nr. 1 / 2009. Revista apare trimestrial  
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

**Biserica Evanghelică Română**  
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,  
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52  
București  
Email: ber@rdsmail.ro  
**www.ber.ro**

Toate drepturile sunt rezervate.  
Orice reproducere sau selecție de texte din  
această revistă este permisă doar cu aprobarea  
în scris din partea BER.

## Cum poți ști dacă este adevărată credința ta?



În țara noastră este încurajator faptul că majoritatea oamenilor încă sunt religioși sau arată interes pentru religie.

Lucrul acesta se petrece în vreme ce se manifestă tot mai mult în lumea tradițional-creștină o tendință de îndepărtare de credință, după cum este proorocit în Biblie: „...căci nu va veni (Domnul Isus) înainte ca să fi venit lepădarea de credință...” (2 Tes. 2.3)

În această situație, cititorul religios trebuie să-și pună cu onestitate și responsabilitate întrebarea dacă ceea ce mărturisește este cu siguranță o credință adevărată.

Este ușor de observat că, în lumea în care trăim, falsurile se întâlnesc în toate domeniile vieții.

Este o regulă naturală că produsele autentice, de firmă, se vând mai bine tocmai pentru că au girul calității.

Falsificatorii folosesc fraudulos marca firmelor consacrate și de renume pentru a scoate profit necuvenit.

Așa sunt produsele falsificate, de la încălțăminte până la tablourile picturilor iluștri, iar cel mai sugetiv domeniu, banii falși.

Ce lovitură este pentru cineva atunci când are o sumă mare de bani, care se dovedește a fi formată numai din bancnote false!

Pentru verificarea banilor oamenii au inventat aparate care stabilesc imediat și sigur dacă sunt adevărați sau falși. Pentru verificarea autenticității diferitelor produse oamenii au conceput standarde de calitate. În urma analizelor pentru determinarea calității produselor, se stabilește obiectiv autenticitatea sau falsitatea lor.

Aceste referințe din viața reală ne sugerează că și credința este autentică dacă se încadrează strict în prescripțiile unui standard specific de analiză, care în acest caz este Biblia, sau - cum mai este numită, pe drept -, Cuvântul lui Dumnezeu.

Este de observat că gradul de falsificare cel mai ridicat este în domeniul credinței. De ce? Pentru că pe pământ au fost și sunt mii de credințe, iar Biblia spune că o singură credință este adevărată:

„Este un singur Domn, O SINGURĂ CREDINȚĂ, un singur botez“ (Efeseni 4.5).

Putem spune că suma calităților unui produs duce până la urmă la siguranța satisfacției depline în folosirea lui.

Tot la fel, suma trăsăturilor singurei credințe adevărate duce la siguranța absolută a mântuirii veșnice a sufletului celui care crede.

Din capul locului se poate spune că orice credință care nu oferă SIGURANȚA mântuirii este falsă.

De aceea este bine să lăsăm etichetele exterioare ale credinței personale și să pășim spre stabilirea, conform Bibliei, a trăsăturilor distinctive, esențiale ale credinței creștine adevărate.

Chiar definiția credinței din Evrei 11:1 induce ideea siguranței: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădărduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“.

Iată principalii pași de verificare a autenticității credinței personale:

1. Dumnezeu spune că toți oamenii sunt păcătoși (egoiști, mincinoși, mândri, invidioși, vicleni etc.):

„Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnci. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“ (Rom. 3.12)

Dacă ești onest (fără viclenie) și îți recunoști starea personală de păcat, mergi la punctul următor în care,

2. „Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască“ (Fapte 17.30)

Pocăința cuprinde recunoașterea vinovăției și mărturisirea cu părere de rău, precum și schimbarea felului de a gândi. Acest punct reprezintă locul unde falsul se produce foarte ușor.

Astfel, mulți socotesc că mărturisirea păcatelor se face unui duhovnic.

Standardul sfânt, Biblia, spune că mărturisirea cu pocăință trebuie să I se facă direct lui Dumnezeu sau Fiului Său, Domnului Isus Hristos, care este una cu Tatăl.

„Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!“ (Ps. 32.5)

Mărturisirea păcatelor doar la oameni duce credința în falsitate, care se dovedește prin faptul că astfel de oameni mărturisitori nu cunosc niciodată eliberarea de păcate ci, dimpotrivă, repetă păcatele mărturisite.

3. Dacă faci, în sfârșit, actul de pocăință direct înaintea lui Dumnezeu ajungi la un lucru ESENȚIAL: unicitatea căii de iertare a păcatelor, prin credința în jertfa Fiului lui Dumnezeu - Isus Hristos:

„În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.“ (Fapte 4.12)

De asta dată, lucid și onest va trebui să treci la o credință personală în Domnul Isus Hristos în care „avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor.“ (Efeseni 1.7)

Altfel, rămâi în rândul celor ce spun „am credința mea“ care însă nu coincide cu unica credință a Bibliei și este astfel falsă.

4. Urmarea strictă a primilor trei pași duce la pecetea inconfundabilă a autenticității credinței, care constă în primirea Duhului Sfânt: „Și voi, după ce ați auzit Cuvântul Adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.“ (Efeseni 1.13)

Dacă lucrurile ar părea încă neclare, atunci toate cele patru puncte pot fi adunate într-o rugăciune personală pe care o poți face chiar acum înaintea Domnului Isus Hristos care este SINGURUL MIJLOCITOR între tine și Dumnezeu. (1Tim. 2.5)



*Doamne Isuse,*

*Te rog să privești cu milă la mine,  
păcătosul! Cred că tu ești Fiul lui  
Dumnezeu care pe cruce la Gol-  
gota ai murit în locul meu! Cred  
că Sângele Tău! Și numai Sângele  
Tău, mă spală acum de toate  
păcatele mele. Vreau să-Ți predau  
sufletul meu Ție care Ești viu în  
vecii vecilor.*

*Mulțumesc!  
Amin!*



# Sărutați pe Fiul

Psalmul 2:12

Cel ce există dintotdeauna, prin Care și pentru Care au fost create toate lucrurile, Care nu are nevoie de nimeni și de nimic, Spirit infinit și perfect, una din veșnicie cu Domnul Dumnezeu, Tatăl, s-a făcut pentru un timp „OM“.

A pășit în istoria noastră a oamenilor, născându-se în Betlemul din Iudeea, a copilărit în Nazaret, a trăit și a lucrat în Israel, împărțind vremelnicia în două ere: „înainte“ și „după“ EL.

Dupa voia Domnului Dumnezeu, Tatăl, în floarea tinereții, trecând prin agonia din Ghetsimani, a fost arestat, judecat și condamnat la cea mai oribilă moarte – moartea prin răstignire. A murit, a fost îngropat, dar într-o duminică, dimineața devreme, acum vreo 2000 de ani, a ieșit din mormânt viu și, după ce s-a arătat ucenicilor timp de 40 de zile, s-a înălțat slăvit la cer.

Pentru că El nu a avut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug (1 Petru 1:22), atunci se ridică o întrebare: „Dacă moartea este plata păcatului (Romani 6:23), de ce totuși El a murit, El, care mergea din loc în loc și făcea numai bine?“

În bunătatea Lui, Dumnezeu ne răspunde tot prin Cuvântul Sfânt: „*El a purtat păcatele noastre (ale mele) în trupul Său pe lemnul crucii.*“ (1 Petru 1:24).

Cititorule, ai avut tu un timp când, prin credință, convins prin Duhul Sfânt de păcat, ai stat în fața Celui răstignit pe cruce pentru tine și, privind și gândind adânc la El, I-ai spus: „*Tu erai strapuns pentru păcatele mele, zdrobit pentru fărâdelegile mele; moartea, pedeapsa care trebuia să mă lovească pe mine Te-a lovit pe Tine și prin rănile Tale eu sunt salvat.*“

(Isaia 53:5). Cred și eu, Doamne Isuse, Îți mulțumesc, sărut mâinile Tale și picioarele Tale străpunse pentru mine... Sărut mâna, Doamne Isuse!“?

Dacă nu vrei să o faci aici și acum, de bunăvoie, tot o vei face odată, obligat, mai târziu, dar, vai, prea târziu! (Filipeni 2:9-11)

*Sărutați pe Fiul!*

# Ispravnicul înțelept

Partea a II-a

Motto: Tit 2: 11,12 „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.”

În numerele precedente ale revistei „Adevărul Creștin” am putut urmări câteva articole ce aveau ca temă dărnicia creștină, virtute extrem de necesară în viața fiecăruia dintre noi. Îndemnul de a dăruia vine de la Dumnezeu și-l putem prinde când suntem atenți la glasul Său.

Un adolescent învața recent, că adevărata dărnicie vine când se oferă să-I dea Domnului din ceea ce-i este mai necesar, nu din surplus! Faci cu adevărat un sacrificiu când dai din pușini bani necesari pentru traiul zilnic, din pușinele bunuri de care te folosești, când renunți la ceva ce ți-e drag sau neapărat necesar.

Un credincios spunea odată că Dumnezeu, apreciază dărnicia, nu atât prin cât dai, ci prin cât îți rămâne! Acum, doresc să facem un pas mai departe și să ne ocupăm de un alt aspect al înțelepciunii în folosirea binecuvântărilor

pământești, pe care l-am anunțat în articolul precedent:

## ECONOMISEȘTE !

În limbajul Scripturii acest termen poate fi folosit în contextul chibzuinței, cumpătării:

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat cu duh de frică, ci de putere, de dragoste și de

chibzuință”. (2 Timotei 1:7).

Într-o altă traducere, cuvântul de mai sus, chibzuință, este egal cu expresia „judecată sănătoasă”.

Ca orice alta trăsătură de caracter creștin și chibzuința sau cumpătarea sunt lucrute doar prin harul lui Dumnezeu care „ne învață”, „ne instruește”, „ne educă” să trăim în acest mod. *Economisirea*, în viața practică, înseamnă ca, din ceea ce câștigi prin munca ta, sau primești într-un fel sau altul, să pui deoparte ceva, să strângi banii necesari pentru rezolvarea unor probleme importante, ce vin în viața personală: studii, locuință, mobilier, etc. Societatea contemporană, și îndeosebi cea occidentală a încurajat ani de-a rândul consumul cu orice preț în dauna economisirii, a cumpătării. Oamenii au fost atrași cu oferte de a plăti în viitor bunurile cumpărate astăzi, încât problema ce s-a pus pentru mulți oameni a fost cum să-și achite din câștigul lunar un număr crescând de rate la tot felul de credite. *Economisirea*? Nici vorbă! Nu condamn nevoia ca – în unele cazuri – să se apeleze la credite, și acest lucru îl voi prezenta într-un articol viitor. Doresc să subliniez aici nevoia unei conduite echilibrate, prevăzătoare, prudente. Când caracterul nostru se formează așa, nu vom fi tentați să reducem cota dărnicii noastre, ci dimpotrivă, să avem șansa să creștem în această privință și să răspândim mai departe binecuvântările lui Dumnezeu.

*Economisind*, putem fi folosiți de Domnul să împrumutăm un frate sau o soră



în nevoie sau să dăm un ajutor cuiva aflat în mare cumpănă. Chiar Scriptura ne arată acest prețios adevăr : „*Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea. Ci el totdeauna este milos și dă cu împrumut și urmașii lui sunt binecuvântați*“. (Ps. 37/25,26)

„*Ce bine-i merge omului care face milă și împrumută pe altul... căci el nu se clatină niciodată...*“. (Ps.112 : 5,6)

De unde să dai cu împrumut? Din ceea ce ai economisit sau din ce ai pentru tine. De când să te obișnuiești cu acest exercițiu de caracter? De tânăr. În Cartea Proverbelor, înțelepciunea lui Dumnezeu face apel la oameni „*ca să dea celor încercați agerime de minte, tânărului cunoștința și chibzuința*“. (Proverbe 1:4).

De aceea cred că este bine, ca părinți, să-i obișnuim pe copiii noștri cu economisirea de când sunt mici. Citeam de curând în „Info Misionar“ cum fetița unui misionar strânge deșeurile de plastic și le valorifică, reușind să strângă bani pentru proiectele sale: plata unui an școlar și chiar o vizită în România!

Deci, se poate! Și este un prilej de a-L slăvi pe Domnul nostru și pe această cale.

În activitatea profesională, obișnuim să îndemnăm clienții noștri, care apelează la credite bancare, să economisească – mai întâi – și să pună la lucru propriile fonduri, deoarece acestea au un cost zero, în timp ce pentru împrumut vor trebui să achite dobânzi importante.

Caracterul cumpătat, chibzuit al părinților asigură protecție familiei, dar oferă și un exemplu viu de o lucrare a harului lui Dumnezeu. Nu vom controla viața la maturitate a copiilor noștri, dar le putem influența credința, într-o anumită măsură, prin puterea exemplului personal.

O trăsătură importantă a credincioșilor din Biserica primară, care aveau anumite răspunderi, era cumpătarea: 1 Tim 3:2,11, Tit 1:8 și capacitatea de a-și conduce bine propria casa: 1 Tim. 3:4.

În economia acelor vremuri, nici nu era obișnuit ca oamenii să se împrumute frecvent – mai ales cu bani – ci, aceasta era privită ca o excepție pentru împrumutul în natură: produse agricole sau animale, îmbrăcăminte, obiecte de uz casnic etc.

Pe de alta parte, oamenii trăind în comunități restrânse unde se cunoșteau bine, cereau ajutor în vreme de nevoie. Din pilda Domnului Isus din Evanghelia după Luca 11 :5-8 un om a primit vizita neașteptată a unui prieten și nu a avut ce să-i pună seara pe masă. Probabil ca ultima bucată de pâine o servise copiilor săi înainte de culcare.

Într-o asemenea situație, el apelează la un prieten al său despre care știa ca are mai multă pâine decât el, și-i cere cu mare stăruință – în miez de noapte – să-i împrumute trei pâini. Ce mai vreau să subliniez aici este și faptul că a fi chibzuit, a economisi, poate fi de ajutor unui prieten, unui frate la o vreme de mare nevoie.

Mulți ani românii – în ciuda greutăților de tot felul – au fost învățați să economisească, să cheltuiască mai puțin, mai ales pentru unele lucruri ce nu erau neapărat necesare. Viața plină de lipsuri și de constrângeri determină în bună măsură să fim mult mai atenți cu puștii bani pe care-i aveam.

În ultimii ani însă, oamenii s-au învățat să consume mai mult decât câștigă, dezvoltându-se pe scară largă creditul de consum sau, cu alte cuvinte, consumul pe datorie. Din datele statistice rezultă, de pildă, ca pentru 100 lei economisiți de populația României, creditul contractat de aceeași populație este de peste 120 lei.

Pentru credincios, esențială rămâne experiența pe terenul harului, care ne învață să trăim în această vreme cu... cumpătare. Câte necazuri, neori chiar drame în familie, n-au decurs din respectarea acestor rânduieli sfinte!

De aceea, în încheiere, adresez cititorilor revistei acest îndemn: *să fie chibzuiți în tot ce fac, să fie atenți cu binecuvântările pământeste primite de la Tatăl Ceresc, pentru ca și prin aceste atitudini de credință să-I cinstim Numele pe acest pământ!*

- va urma



# Revelări „în cascadă”

- Partea I -

**D**e multe ori credința noastră este o prezumție că Dumnezeu trebuie să acționeze după cum cerem noi, bazându-ne pe ceea ce chiar Domnul Isus ne-a spus:

„De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” (Marcu 11:24)

Uneori, zicând că avem credință, cerem poate ceva, dar nu se întâmplă nimic, fiindcă nu cunoaștem de fapt care-i voia Sa. Când o vom ști, vom cere lucruri în acord cu această voie și Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre.

Dumnezeu Își are voia Lui, planurile și căile Lui și acționează întotdeauna în acord cu hotărârile Sale. Noi, pentru a activa într-un mod plăcut Lui, trebuie să ne înscriem în acord cu voia Lui, trebuie s-o cunoaștem și s-o împlinim. De aceasta depinde atât mântuirea noastră, cât și trăirea cu folos, cu semnificație și împlinire, răscumpărând vremea.

Cunoașterea și înțelegerea voii lui Dumnezeu are loc prin revelare, prin descoperire... Noi nu ajungem la aceasta prin efort propriu, prin cercetare sau intuiție, ori prin ghicire. Dumnezeu însuși ne descoperă voia Lui, altfel niciunul n-am reuși s-o cunoaștem, atât de departe sunt gândurile Lui față de ale noastre.

În revelarea Sa privind voia Lui, MAI ÎNTÂI DUMNEZEU NI SE DESCOPERĂ PE SINE ÎNSUȘI. În primul rând trebuie să-L cunoaștem îndeaproape, intim, pe Dumnezeu, ca apoi să deosebim și voia Lui „...cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:2)

În Scriptură vedem că ori de câte ori Dumnezeu a acționat în viața unor oameni și i-a folosit pentru Sine, mai întâi S-a revelat acestora.

De exemplu, Dumnezeu a avut un plan cu viața lui Avraam (vezi Geneza, cap.17).

Înainte de a acționa prin Avraam, Dumnezeu i S-a descoperit, „*Domnul i S-a arătat și i-a zis: «Eu Sunt Dumnezeul Cel atotputernic»*” (Gen. 17:1), „...*Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.*” (Gen. 17:7)

Dumnezeu le-a descoperit lui Avraam și Sarei unul din numele pe care Le are, semnificativ pentru situația în care se aflau Avraam la cei 99 de ani și Sara la 89 de ani, pentru a-i face să creadă că pot avea un copil (pe Isaac), în ciuda vârstei lor înaintate, deoarece nimic nu-i cu neputință la El.

Dumnezeu S-a folosit de Moise pentru a-Și aduce la îndeplinire planurile Sale privind dezrobirea evreilor din Egipt. Mai întâi Dumnezeu se descoperă într-un fel aparte, prin rugul care, deși era cuprins de flăcări, nu se mistuia.

„*Dumnezeu i-a zis lui Moise: «Eu Sunt Cel ce Sunt.»*” (Exod 3:14)

Moise, ca să fie folosit, trebuia să-L cunoască pe Dumnezeu într-un mod intim...

Dumnezeu Și-a ales poporul evreu ca prin el și cu el să-Și înfăptuiască planurile, dar, înainte ca acest popor să cunoască voia lui Dumnezeu, trebuia ca ei să-L cunoască îndeaproape pe Dumnezeu însuși. Ei urmau să fie un popor sfânt, fapt pentru care era necesar să-L cunoască pe Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu sfânt. De aceea „*Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Vorbește întregii adunări a copiilor lui Israel, și spune-le: Fiți sfinți, căci Eu Sunt Sfânt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru.*”” (Lev. 19:1-2)

Înainte de a fi folosit Ghedeon, „*Îngerul Domnului i S-a arătat, și i-a zis: «Domnul este cu tine, viteazule!»*” (Jud. 6:12)





Ghedeon  
apoi s-a umplut de credință;  
a crezut că Dumnezeu poate să-Și împlinească  
planurile...

Dumnezeu ni se descoperă, iar noi trebuie să  
credem că El este ceea ce El ne spune că este și  
că El va face ceea ce Își propune să înfăptuiască  
prin noi.

*Cât de interesat ești tu să-L cunoști pe  
Dumnezeu?*

Știu că dorești să cunoști care este voia Lui, că  
vrei să lucrezi la îndeplinirea planurilor Sale,  
dar pe El Îl cunoști?

Fără o apropiere de Dumnezeu, noi nu  
înțelegem planurile Lui glorioase și veșnice și  
nu ne putem implica în îndeplinirea lor, fiindcă  
revelația voii lui Dumnezeu începe chiar cu  
persoana Sa.

T o t  
ce putem cunoaște  
despre Dumnezeu, ne este oferit în Scriptură.  
Implicit, orice credincios, care vrea să cunoască  
voia lui Dumnezeu și modul în care El  
lucrează, trebuie să petreacă timp în Cuvântul  
lui Dumnezeu.

După ce ajungem să-L cunoaștem pe El  
(nu doar despre El...), DUMNEZEU NE  
DESCOPERĂ ȘI PLANURILE SALE. El ne  
arată ce are de gând să facă în vremea în care  
noi trăim și-n locul în care suntem puși, în  
circumstanțele în care ne aflăm etc. Nu ceea  
ce ne-am propus noi să facem pentru Dom-  
nul este important, ci ceea ce El a planificat...  
iar scopurile Sale devin clare pentru cei care-L  
cunosc îndeaproape pe Dumnezeu.

- va urma

Ți s-a mai dat o zi...

# Ce faci cu ea?



Ieri, Azi, Măine - trei coordonate între care ți s-a dat să-ți trăiești viața aici, pe pământ. Ieri s-a dus, Măine poate va veni... Mai rămâne un Azi suspendat între un Ieri al amintirilor și un Măine al viselor. Mai rămâne încă un Azi care ți s-a dat de trăit... Ce vei face cu el?

Trăiești, ca și mine, vremuri agitate... vremuri tulburi... vremuri nesigure... vremuri schimbătoare... Cad sisteme financiare, se schimbă conduceri de stat, se destramă familii, dispar locuri de muncă, vechile principii morale sunt înlocuite, viața devine tot mai scumpă.... Tinerii sunt tot mai neînțeleși, bătrânii sunt tot mai uitați, răutatea este tot mai rafinată, minciuna pare tot mai adevărată... frumosul pare tot mai urât, urâtul devine tot mai frumos... Ești surprins și te minunezi de toate astea, dar aceste lucruri se întâmplă, pentru că „trebuie să se întâmple“.(Matei 24:6)

Totul se schimbă cu o viteză aiuritoare, ... iar nimeni în jurul tău nu mai are răbdare. Și, în iureșul acestor schimbări rapide, privești mai mult sau mai puțin temător sau mai mult sau puțin liniștit spre viitor. Încet-încet, începi să

evadezi din Azi și să te ascunzi într-un Măine imaginar, al viselor tale (sau ale altora) și parcă toată viața ta ți-o muți în viitor... uitând că ți s-a mai dat o zi - o zi de Azi pe care s-o trăiești. Mai mult ca oricând, peste tot se fac previziuni, prognoze, estimări în toate sferile existenței umane - economice, sociale, medicale, morale etc. Unii mai curajoși încercă să facă proorocii. Și se emit ipoteze și scenarii... Proorociile apocaliptice au devenit o modă în ultima vreme. Toți, parcă, își găsesc preocuparea să afle dinainte ce va fi și cum va fi ziua de mâine. Însă se uită că s-a spus : „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa“ (F. Ap. 1:7) Mulți încearcă să găsească măcar un strop de speranță într-un Măine mai bun care (poate) nu va mai veni pentru ei. Și printre ei, te afli, mai mult sau mai puțin, și tu...

Și trăiești, alături de toți ceilalți, aceleași temeri sau, dimpotrivă, aceleași speranțe cu privire la Măine. Și uiți că tu ai un drum unic al tău, vegheat de Sus de Dumnezeu care dorește să trăiești ziua de Azi.

Presat de ce este în jurul tău și de cei din jurul tău, nu mai ai curajul de a trăi în Azi, și te agăți fie de amintirile de Ieri, fie de planurile de Măine... Dar uiți că doar prezentul este ceea ce poți schimba. Ziua de Ieri nu mai poate fi schimbată. Viitorul cu toții încercăm să-l schimbăm. Însă viitorul tău nu-ți aparține. Ceea ce îți aparține este doar prezentul. Adică ziua de Azi pe care Dumnezeu ți-a dat-o să o trăiești...

*„Astăzi trebuie să rămân în casa ta“ (Luca 19:5) -*

este o frază pe care a auzit-o Zacheu pe vremuri din partea Mântuitorului și pe care ai putea s-o auzi și tu acum. Numai un pic gândește-te cum s-ar schimba ziua ta de Azi dacă L-ai auzi pe Mântuitorul spunându-ți aceleași cuvinte: *„Astăzi trebuie să rămân în casa ta“...*

Nu ar mai fi nevoie de planurile frământate și pline de teamă pentru ziua de mâine...

Nu ar mai fi cazul să plângi pentru ce nu ți s-a dat, sau să fii nemulțumit pentru ce ți s-a luat...

Nu ai mai fi trist și dezamăgit că ești singur, părăsit, trădat...

Și asta pentru că Azi El vrea să rămână în casa ta...

Și când știi că El te așteaptă Azi în casa ta, nu îți vei mai încărca mintea cu temeri, inima cu îngrijorări și ai vrea să le umpli cu prezența, lumina și înțelepciunea Lui...

Când știi că El te așteaptă Azi în casa ta, nu mai privești viitorul cum îl privesc cei din jur... și vei vedea, în schimb, în viața ta, precum cei din vechime, *„lucruri nemaipomenite“ (Luca 5:26)*

Când știi că El te așteaptă Azi în casa ta, îți vei aduce aminte de cei din casa ta, pe care i-ai neglijat și ignorat din cauza preocupărilor zilnice și a aparentelor urgențe. Și îți vei aduce aminte că ei au fost aduși de Dumnezeu lângă tine pentru a-i iubi și pentru a primi iubirea lor.

Când știi că El te așteaptă Azi în casa ta, ziua de Ieri nu te va mai apăsa, ziua de Măine nu te va mai îngrijora, și vei dori doar un Azi veșnic... pentru că El e cu tine, iar tu ești cu El...

Când știi că El te așteaptă Azi în casa ta, vei cunoaște adevărata valoare a zilei de Azi, a timpului și a vieții ce ți s-au dat...

Ieși din cursa de a trăi în amintirile unui Ieri care a trecut, sau în planurile și în visele unui Măine care poate nu va mai veni pentru tine. Adu-

ți aminte să trăiești în Azi, unde sunt atât de multe lucruri de făcut. Este atâta nevoie de vindecare, de încurajare, de lumină, de dragoste...

*„Astăzi  
trebuie să  
rămân  
în casa ta“*



Dacă nu le aduci și nu le faci tu, cine să le aducă și cine să le facă?

Nu degeaba ți s-a mai dat un Azi pentru a-l trăi...

...Ți s-a mai dat o zi... Ce faci cu ea?...

Dumnezeu i-a adresat lui Avraam o chemare specială, de a părăsi cetatea sa, Ur din Haldea, și de a merge prin credință spre o țară pe care i-o va arăta. Chemarea avea două componente: „ieși...” și „vino...” (Gen. 12:1). El era chemat nu doar să iasă din Ur, ci să și vină la un drum continuu, dinamic, în dependență de Dumnezeu, spre o țară promisă. Prea adesea, ca oameni credincioși, ne limităm doar la prima etapă a chemării, aceea de a ieși din lume, de a scăpa de păcat și de practicile lumești prin Harul lui Dumnezeu, dar dacă ne limităm doar la acestea, vom avea o creștere spirituală limitată sau chiar staționară. Domnul Isus are în vedere mult mai mult pentru noi, un „vino”, „vino după Mine”, (Matei 4:19) spre un proces de viață continuu, minunat, binecuvântat, de asemănare cu El.

Apostolul Pavel, în Romani 8:29, exprimă gândul lui Dumnezeu pentru omul mântuit: „să fie asemenea chipului Fiului Său”. Dorința matură a omului credincios în viață este aceea ca, printr-o disciplină personală (2 Petru 1:5), dublată de puterea Duhului Sfânt, să fie asemenea Domnului Isus. O astfel de osteneală, care de multe ori cere un preț, va fi cu siguranță răsplătită de Dumnezeu (Evrei 6:10). Poate nu te vor remarca oamenii, aceștia apreciind chipul lumii, dar te va remarca Dumnezeu.

Odinioară, Domnul spunea despre Iov: „ai văzut pe robul Meu Iov?” (Iov 1:8). Ce minunat este să te remarce Dumnezeu pentru că vede în tine tot mai pregnant chipul și caracterul Fiului Său! În Domnul Isus, Tatăl își găsea plăcerea și aceeași plăcere o va regăsi Dumnezeu și în credinciosul care nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el. (Galateni 2:20)

# Schimbarea după chipul



# D o m n u l u i

Moise, pe muntele Sinai, a primit chipul cortului întâlnirii și al obiectelor sfinte pentru slujbă. Construcția cortului era una foarte precisă. Dacă la o anumită componentă a cortului ar fi intervenit o modificare, poate neobservată de meșteri, deși erau oameni foarte înțelepți și pricepuți (Exod 36:1), Moise putea interveni imediat spunând: „*aceasta nu este după chipul care mi s-a arătat pe munte!*“. Un om care vede chipul lui Dumnezeu în Scriptură, caracterul Lui, care este preocupat să-L cunoască pe El (Filipeni 3:10), simte imediat, prin Duhul Sfânt, când apar devieri de la acest chip slăvit. Imperativul pentru Moise și pentru noi este unul singur: „*Ia seama!*“. „*La ce Doamne?*“ „*Să faci totul după chipul care ți s-a arătat pe munte.*“ (Exod 25:40)

Pe dealul Golgotei s-a arătat Chipul slăvit al Domnului Isus. Ia seama să faci totul după acest Chip, după exemplul Lui și viața ta va fi o binecuvantare și o înlănțuire de minuni trăite cu Domnul.

Conform Cuvântului din 2 Corinteni 3:18, noi toți privim cu fața descoperită slava Domnului. Când? Când deschizi Cuvântul vezi slava Lui, când ești în Adunare la un moment de zidire și de cercetare printr-o predică este tot slava Lui. Este o regulă valabilă pentru toți creștinii. Ce se întâmplă după aceea? Suntem toți schimbați în același chip al Lui? Câți din cei ce citesc Biblia și ascultă predici în Adunare se lasă schimbați de Duhul în chipul Lui? Versetul din 2 Corinteni 3:18 nu spune că toți suntem schimbați, deși așa ar dori Dumnezeu, cu siguranță.

Frații lui Iosif s-au întors la tatăl lor Iacov, în Canaan, cu mesajul explicit din partea lui Iosif, de a-i istorisi toată slava pe care o avea în Egipt (Geneza 45:13). Ce poate fi mai fru-

mos pentru noi decât să vorbim despre Domnul Isus și toată slava pe care o are El? Ce s-a întâmplat cu Iacov? Inima lui Iacov a rămas rece pentru că nu-i credea. (Geneza 45:26) Ce trist! De multe ori suntem asemenea lui Iacov. Dumnezeu ne vorbește despre Fiul Său, despre viața Lui, despre suferințele, moartea și înălțarea Lui în slavă, iar noi rămânem reci în necredință. Când El ne deschide Cuvântul Său și ne vorbește, să nu fim indiferenți, plictisiți, neatenți, reci, având aceste atribute aferente necredinței, ci să ardă inima în noi, plini de dorința de a primi și trăi Cuvântul expus în Adunare sau lecturat personal. Dar „*când i-au istorisit însă tot ce le spusese Iosif și a văzut carele pe care le trimisese Iosif ca să-l ducă,*



*duhul tatălui lor, Iacov, s-a înviorat*“ și a spus „*Destul! Fiul meu Iosif tot mai trăiește! Vreau să mă duc să-l văd...*“ (Geneza 45: 27, 28) Ce minunat! Aceasta este atitudinea corectă, de credință, față de mesajul lui Iosif.

Să ne ajute Dumnezeu să fim cu toții niște credincioși, care atunci când vedem slava Domnului, prin Cuvântul Său, să nu rămânem reci, ci să ne înviorăm și să pornim pe acel drum binecuvântat spre El, spre asemănarea cu Domnul!

# I s u s

*Emanuel Vilciu*



# *Demonstrativul Lui Dumnezeu*

*- gânduri după Conferința de tineret, Ploiești, 2008 -*



**T**inerețea e sinonimă cu dinamismul, iar tinerii creștini nu fac excepție. Există un entuziasm și un neastâmpăr specifice vârstei care îi fac mai mobili, mai impetuoși, mai susceptibili de a se ralia unui efort de echipă. Am participat și eu la astfel de evenimente și nu-mi este străină vibrația jovială și camaraderescă deopotrivă, acea surescitare voios-amicală a după-amiezilor când împărțeam tratate sau intonam imnuri creștine în fața unei benzinării.

### A sluji înseamnă a fi folositor

Dar a sluji înseamnă mai mult decât a fi dinamic și activ, înseamnă a fi folositor. Puțini tineri au dorința de a sluji, iar dintre aceștia, și mai puțini sunt folositori. De aceea, în articolul acesta mă voi adresa numai aceluia care vor să-I fie utili Domnului.

Citești, poate, biografiile marilor creștini ai ultimelor secole: Moody, Hudson Taylor, Müller – și ceva din tine rezonază cu credința lor. Nu, lucrul ăsta chiar nu s-a pierdut de tot astăzi. O inimă sinceră mai poate fi încă mișcată de istoria unei vieți cu adevărat dedicate. Poate chiar plângi când vezi cât de real este Dumnezeu în trăirea unui misionar din China. Poate chiar Îi spui - când nu te aude nimeni și nu mai trebuie să porți, ca pe o cruce, imaginea ta de creștin ireproșabil -: „Doamne, vreau să fiu și eu ca George Müller, să am credința lui, să Te onorez înaintea oamenilor prin credința mea!“. Nu-i așa că mai sunt astfel de tineri, nu-i așa că ești și tu unul dintre ei? Nu-i așa că – și scuză-mi, te rog, patetismul! –, nu-i așa că acolo, în profunzimea ultimă a trăirii tale, mai licăre încă, neglijat de cele mai multe ori, tănuit cu deliberare altădată, un dor: „Doamne, vreau să-Ți slujesc cu adevărat, vreau să-Ți fiu util, vreau să dai SENS înjgheberilor mele!“

Dacă este așa, atunci te-am găsit. Ție vreau să mă adresez astăzi, ca un frate mai în vârstă și mai pățit.

### Păcatul sugrumă slujirea

De curând am ascultat mărturia unui prieten. L-am cunoscut mai îndeaproape în timpul facultății. Era un student foarte bun și un creștin întreprinzător. Pe atunci, activa ca vicepreședinte al unei organizații creștine și își

împărțea timpul între cursuri și studii biblice cu studenții. Mi-a povestit că se afla, într-o zi, în sala de lectură a facultății, cu Biblia deschisă (după cum vedeți, nu-i era rușine), când dintr-o dată l-a cuprins o tristețe grea, apăsătoare – și, în același moment, a știut care e cauza. S-a oprit din lectură, și-a dus mâna la frunte și l-a spus Domnului: „Doamne, Tu știi că vreau să Te slujesc, vreau din tot sufletul. Dar păcatul ăsta pe care îl văd acum atât de limpede încât aș putea să-l ating cu mâna, păcatul ăsta stă între mine și Tine“. Rugăciunea aceea a fost un reper important în viața lui: a fost momentul când i-a fost clar unde s-a împotmolit relația lui cu Dumnezeu pe care, de altfel, continua să-L slujească în tot acest timp. Mai târziu, viața lui a cunoscut o frumoasă și dramatică rededecare, dar numai după ce a mărturisit și a părăsit acel păcat.

Înțelegi acum? Păcatul sugrumă slujirea.

### ...de acestea...

Nu inventez eu acum roata. Lucrurile astea s-au mai spus. Și cel mai bine a făcut-o apostolul Pavel, într-un text pe care îl aduc înaintea ca martor și ca autoritate: „Dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții...“ (2Tim.2.22,23a)

Versetele nu au nevoie de multe comentarii. Înțelegem „din prima“ ce vor să spună. Într-un moment când în lumea creștină a fi în slujba Domnului înseamnă să organizezi, să participi, să planifici, să-l aprofundezi pe Rick Warren, să înveți (chiar și marketing, de ce nu?), e necesar să ne întoarcem la simplitatea și la bunul simț al afirmației biblice: nu poți fi util Domnului decât dacă te curățești „de acestea“.

De acestea, dragul meu – demonstrativul lui Dumnezeu –, indică spre tine (sper că nu ai uitat ce este acela un pronume demonstrativ!).

De exemplu, nu poți fi destoinic pentru orice lucrare bună dacă, din neveghere sau din spirit de turmă, ți-ai permis (mici) compromisuri în zona a ceea ce Pavel numește „poftele tinereții“. Vorbeam deunăzi cu un tânăr și admiram la el ardoarea cu care căuta voia Domnului. Se ruga chiar pentru o trezire în oraș. Mi-a vorbit despre multe alte preocupări laudabile și, prin-

tre altele, mi-a pomenit și despre prietena lui. Atunci m-am întristat puțin, pentru că eu cred cu tărie că a avea o prietenă în afara unei perspective imediate de căsătorie deschide larg ușa păcatului. Mă simt obligat să adaug și să avertizez (deși nu e cazul tânărului nostru) că atunci când îți îmbrățișezi pasional prietena, când e-

vor să conteze pe statul de răsplătiri ale Cerului.

Nu-i nevoie să te uiți la un film pornografic ca să te murdărești, e suficient doar să absorbi, cu titlu de distracție nevinovată, duzina de scene neexplicite, dar „fierbinți“, de nuditate parțială dintr-un movie obișnuit. Numai atât e suficient



xersezi (timid), prin parcuri, sărutul franțuzesc, Dumnezeu nu mai este cu tine. Și tu o știi, și o simți! Pentru refacerea legăturii cu Domnul ai nevoie – concret - de pocăință, de mărturisire și de renunțare.

După cum vezi, nu mă refer la acei copii de pocăiți a căror viață firească, fără frâu de-a dreptul, nu face decât să adauge o nuanță gospel senzualității din jurul lor.

Nu mă refer la acei băieți care, în biserică și în cor fiind, înșiră iubitele și flirturile cu dezinvoltura unui Don Juan și nici la fetele care se îmbracă în disprețul oricărei sfii.

Aceștia, probabil, nu-și doresc să fie utili Domnului, poate nici să fie ai Domnului.

Nu, ci mă adresez celor sinceri și devotați, care

ca să scurtcircuitați legătura cu Domnul. La fel, simplul gest de a răsfoi, simulând nevoia de informare rapidă, o fițuică precum Libertatea și-a luat toată pacea și și-a îngenucheat principiile.

Dacă vrei să-L slujești pe Domnul trebuie să te pui deoparte, trebuie să fii altfel decât ceilalți. Lasă-i pe aceștia să trăiască așa cum vor, lasă-i să cânte „Sfânt ești, sfânt ești“ ținându-se de mână, lasă-i să meargă de braț la evanghelizări, tu nu ai dreptul să întrebi: „Da' ce-i rău în asta?“, ci, mai degrabă, din toată inima: „Doamne, spune-mi la ce să mai renunț de dragul Tău?“

Atunci, da, o să aduci roade.



# Mărturie, dintr-o țară necreștină?

## Nu. Din România secolului 21!

**S**unt, prin harul Lui, primul întors la Dumnezeu din familie.

Am avut o copilărie plină de durere și, la capitolul familie, ai mei au eșuat.

Provin dintr-o familie frământată de tot felul de probleme și greutăți, o familie afectată într-un mod groaznic de păcat, cu un tată alcoolic și o mamă care trebuia să ducă greul casei, primind foarte puțin din salariul tatălui pentru că banii cei mai mulți se duceau pe băutură. Am crescut într-o atmosferă „de iad”, după o expresie din popor, fără dra-

goste, cu înjurături, cu lucruri sparte în casă, cu scandaluri fără sfârșit, bătăi, vânătaii. Eram plini de groază atunci când tata venea acasă. Știam ce urmează: vorbe grele și din nou bătăuți mama, eu și sora mea mai mică. Ne culcam foarte târziu cu inima sfâșiată, dar și cu multe vânătaii. Stai și te întrebi: oare mai există vreo speranță pentru o astfel de familie, pentru astfel de oameni schimonosiți de păcat, de ură și de resentimente? Mai pot fi sparte „zidurile” dintre ei? Mai poate ieși ceva bun dintr-o astfel de familie? - așa cum întreba, odinioară, un ucenic: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Slavă Domnului!

DA, SE POATE! La El toate lucrurile sunt cu putință (Matei 19:26).  
Domnul a început schimbarea în familia mea,

aducându-mă pe mine întâi la cruce.

Într-un mod cu totul special am ajuns la Adunare, unde am auzit Cuvântul lui Dumnezeu.

Am fost copleșit de povara păcatelor mele. Chiar dacă eram un tânăr de 19 ani, mă bălăcisem în mizeria acestei lumi. Eram robit de tot felul de

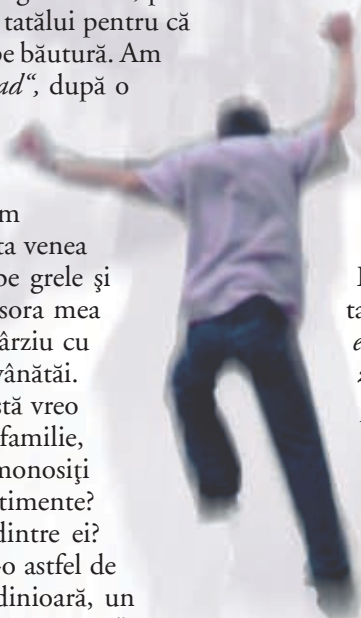
păcate, care mai de care mai scârboase. M-am prăbușit înaintea lui Dumnezeu, copleșit de dra-

gostea Lui pentru mine, un tânăr murdărit de întinăciunile lumii, apăsător de păcat, fără speranță, fără viitor. Am înțeles că m-a iubit așa de mult încât Domnul

Isus a murit pe cruce în locul meu. Eram vinovat, un păcătos care merita pedeapsa lui Dumnezeu. „*Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre, pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El*” (Isaia 53:5).

Pe 23 martie 2003, în Adunare, dar și acasă, l-am mărturisit Domnului păcatele mele, multe și grele, cu pocăință și cu dorința sinceră de a fi eliberat din robia lor. Am strigat la Domnul Isus prin credință, chemându-L în viața mea falimentară. Am crezut că sângele Lui mă curățește de orice vină și păcat.

L-am rugat să-mi fie Mântuitor și Domn, am





spus că Îl voi urma și Îl voi sluji toată viața mea. Am plecat din Adunare plin de pace și cu o bucurie cum nu mai simțisem vreodată. Se împlinea versetul din Ps. 32 (v. 1) „*Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit.*“ De-acum eram liber!

Am mers acasă, la ai mei, și, în zilele și săptămânile care au urmat, le-am spus ce se întâmplase cu mine. Deși au văzut că eram schimbat - îmi schimbasesm stăpânul -, asta nu i-a bucurat, ci i-a mâniat și i-a umplut de uimire. Cum, un băiat ca mine, care făcea ravagii pe unde mergea, „*să-și închidă viața*“?!

Apropo, îi mai uimiți pe oameni prin viața dumneavoastră schimbată? „*De aceea se miră ei, că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu și vă batjocoresc*“ (1 Petru 4:4).

Din acest moment a început «revoluția» în familie și printre rude. Au zis că am înnebunit. Apoi m-au dus și la un preot să stau de vorbă cu el.

De-acum îmi era foarte clar versetul 36 din Matei 10: „*Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui*“. Am început să fiu amenințat în tot felul de cei din familie ca să

renunț. M-au căutat rude cu care nu mai vorbisem de mult. M-a sunat chiar și un coleg de serviciu al unei mătuși, ca să mă convingă „*că sunt pe o cale rea*“. Dacă au văzut că nu merge

așa, m-au închis în casă pentru un timp, fără să mă lase să intru în contact cu alți oameni. Pur și simplu eram „*prizonier*“ în casă! Pentru că nu mai puteam privi mizeriile de la televizor, timpul îmi trecea foarte greu. Nu puteam citi în timpul zilei din Biblie pentru că îmi luau toată literatura creștină pe care o găseau: cărți creștine, cărți de cântări și o mulțime de exemplare ale Noului Testament pe care le primisem sau le cumpărasem. Am plâns mult, m-am

*Am crescut  
într-o atmosferă de  
„iad“... Ne culcam  
foarte târziu  
cu inima sfâșiată...*

luptat cu tot felul de gânduri. Îmi ziceam că poate eu m-am înșelat, dacă toți ai mei spuneau că am luat-o razna! Poate că ei aveau dreptate, poate ca drumul pe care l-am ales nu era cel bun... Am fost bătut, înjurat, umilit, însă Domnul meu a fost și El disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința. (Isaia 53:3).

În ciuda durerii, Domnul Dumnezeu a fost cu mine, nu m-a părăsit. De multe ori nu aveam cum și unde să mă rog. Ca să pot să îngenunchez, mă duceam în baie, singurul loc în care nu intrau peste mine. Seara, citeam Biblia, verset cu verset, cu lumina stinsă, doar cu luminița de la telefonul mobil. Dacă vedeau lumina aprinsă în cameră știau că citesc. De multe ori mă surprinseseră așa. Biblia, care mi-era așa de dragă, o țineam sub pernă, ca să nu rămân fără ea, iar ziua căutam un loc bun să o ascund.

Mai târziu, pentru că trebuia să merg la facultate, am putut să ies din casă și am putut veni și la Adunare. Însă asta se întâmpla nu fără scandal, atât la plecare, cât și la venire.

Într-o duminică, m-am pregătit să merg la Adunare, iar părinții mei, cu multă răutate, mi-au spus că, dacă plec, să nu mă mai întorc acasă. Ce ați fi făcut dumneavoastră? M-am hotărât să merg totuși la Adunare, în ciuda amenințărilor, neștiind ce va urma. La ora 13, m-am întors acasă, crezând că mi-au vorbit așa doar ca să mă sperie. Nici nu m-am apropiat bine de ușă că au și ieșit în pragul ușii mânioși. Tata a început să-mi vorbească urât, mi-a spus lucruri care loveau în inima mea de tânăr credincios. Mi-a spus să merg acolo de unde am venit. M-au dat afară din casă, zicându-mi că nu mai am ce căuta în casa lor.

Eram îndurerat. Familia mea mă aruncase afară ca pe un gunoi. Am întors spatele casei cu lacrimi în ochi, dar și cu o bucurie pe care cu greu o pot descrie. Sufeream pentru Domnul Hristos! Renunșasem la tot: familie, casă și plecasem doar cu hainele de pe mine și cu Biblia

.....  
Lucrurile însă nu au continuat așa și am fost reprimat acasă. Mi-au zis totuși să o las mai moale cu Adunarea. Asta era o altă tactică a celui rău.

Domnul avea însă planul Său și a pregătit un ajutor potrivit pentru mine, o fată specială (o prietenă și o soră) care a fost lângă mine în momentele grele, o fată care nu s-a speriat de telefoanele de amenințare de jignirile și vorbele grele venite din partea rudelor mele și care nu a dat înapoi. Dumnezeu ne pregătise unul pentru altul.

Pe de altă parte, Dumnezeu lucra și în inima părinților mei. Ei s-au schimbat atât de mult încât, după o perioadă, au acceptat relația noastră curată. Au acceptat să ne vedem cu familia ei și, la timpul Lui, nu la timpul nostru, au început pregătirile pentru nuntă.

Pe 27 mai 2006 ne-am căsătorit. A fost ceva special. Rudele mele, care nu vroiau să audă de

asta, au fost într-o Adunare creștină și au auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă la început nu au vrut să vină, totuși au fost prezenți. Am simțit binecuvântarea Domnului într-un mod special. „El pe toate le face de minune.” El ne-a

prefăcut întristarea în bucurie, așa cum ne promisese în momentele de tristețe când nu știam ce va întâmpla cu relația noastră. Domnul Isus este Cel care transformă întristarea în bucurie. (Ioan 16:20b)

Ai mei au văzut și au înțeles că din acel moment, eu și casa mea vom sluji Domnului. (Iosua 24:15b)

Părinții care nu de mult ne alungau, acum ne primesc cu drag în casă, ei care ne vorbeau urât, acum ne spun vorbe frumoase, se

interesează de starea noastră și fac tot posibilul să ne ajute cu ce pot. Rudele mele așteaptă să le vizităm și să stăm puțin împreună, rude care nu mai voiau să audă nici măcar de numele meu, când pentru ei eram ca un mort.

Cât despre noi, dorința inimilor noastre și rugăciunea noastră către Dumnezeu pentru ei este să fie mântuiți. (Romani 10:1)



Și, știți ceva? „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3:9)  
„Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin!”

*Am simțit  
binecuvântarea  
Domnului într-un  
mod special.  
„El pe toate le face  
de minune.”*



# O rază de lumină în orașul aurului negru

ÎNCEPUTUL LUCRĂRII LUI DUMNEZEU LA PLOIEȘTI

- Partea I -

*„Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“ (Romani 1.16)*

La 16 km. sud-est de municipiul Ploiești, reședința județului Prahova, se află comuna Dumbrava (fostă Netoți). Aici s-a născut la 12 ianuarie 1987 Teodor Popescu, prin care a început mișcarea creștină de la Biserica „Cuibul cu Barză“ din București. Influența acestei mișcări creștine avea să se simtă în curând și în județul Prahova.

După întoarcerea la Dumnezeu a lui Teodor Popescu, trei din surorile sale l-au urmat, făcând și ele acest pas al întoarcerii la Dumnezeu.

Una din ele, Vasilica, Girescu după a doua căsătorie, vizitând niște rude la Ploiești, a cunoscut și familia Achim din acest oraș, care locuia pe strada Novac nr. 12 (astăzi str. Novac nr. 4).

În ziua de 3 februarie 1923, o zi în care zăpada începuse să se topească ici și colea și zefirul de primăvară începuse să sufle

căldură, domnișoara Vasilica însoțită de verișoara sa Alexandrina Mihăilescu, a vizitat această familie după-amiază (cam ora 16).

Aici, afară de gazde, tânărul Gogu Achim cu mama sa, Anicuța Achim și surorile sale Marioara și Stela, se mai găsea și un grup de tineri, majoritatea între 18-20 ani. Între ei erau Virgil Ianache și Cană Cristescu de la Gimbașani, județul Ialomița, care locuiau la vecini în gazdă. Domnișoara Vasilica i-a impresionat pe cei prezenți Vorbea cu multă înfocare de dragostea Domnului Isus și de jertfa Lui, iar fața îi strălucea de o bucurie cerească. Cu răbdare și seriozitate, vorbirea ei era așa blândă și duioasă că pătrundea până în adâncul inimii.

Unul dintre tineri a făcut o glumă ner serioasă față de domnișoara Vasilica. Ea nu s-a supărat și a prins prilejul să vorbească cu o blândețe și o seriozitate neobișnuite.

A întreat-o pe coana Anicuța Achim, gazda, dacă este creștină și la răspunsul

afirmativ al acesteia a întrebato-o dacă se mai ține de obiceiurile bisericești. Apoi a adăugat: „Dacă te mai ții de aceste obiceiuri, înseamnă că încă nu ești creștină și Domnul Isus încă nu a ajuns să-ți fie de ajuns. Dacă ai pe Domnul Isus ai totul deplin în El. Prin jertfa Lui de la crucea Golgotei ai iertare de păcate, ai pace, ai fericire și viață veșnică.“

Apoi le-a povestit cum s-a întors la Dumnezeu: „Și eu am fost ca dumneavoastră, însă acum nu mai sunt. Eu m-am întors la Dumnezeu. Sunt cu totul alta. Am crezut în Domnul Isus de anul trecut. Dumneavoastră nu știți ce e asta. Să vă povestesc. Anul trecut am auzit că fratele meu Teodor s-a pocăit și acum vestește Evanghelia. M-am hotărât să mă duc și eu la el și să vorbesc cu el. Am stat de vorbă cu el și m-a convins că și eu sunt o păcătoasă, că trebuie să mă pocăiesc și să cred în jertfa Domnului Hristos. Ceea ce am și făcut. Viața mi s-a schimbat. Această schimbare s-a văzut când am muls vaca. Mi-a dat mai mult lapte. Mama m-a întrebat: «Vasilico, mamă, de ce acum vaca ți-a dat mai mult lapte?» I-am răspuns: «Fiindcă m-am împăcat cu ea. Am mângâiat-o, am sărutat-o și i-am promis că n-am s-o mai bat ca înainte.» Mama nu mă lăsa să citesc în Noul Testament. Pe furie însă, am citit tot Noul Testament în postul Crăciunului.“

În timpul vorbirii a venit un alt tânăr de care Cel Rău a încercat să se folosească pentru ca să strice lucrarea lui Dumnezeu. Acest tânăr, când a auzit despre ce vorbea tânăra Vasilica, a început să rădă de ea, zicând: „Nu-i bine domnișoară să fii sfânt, că te arestează oamenii. Iată-l pe Ioan Botezătorul cum i-au tăiat capul, fiindcă era credincios. Aici e raiul și aici e iadul. Cine are, bea și mănâncă, este în rai, iar cine n-are, este în iad“. Domnișoara i-a vorbit cam așa: „Mai bine să fii credincios și să te aresteze pentru că ești credincios, decât să mergi în chinurile veșnice ale iadului“. Atunci, acest tânăr împotrivor a adăugat: „Dacă am să te întălnesc pe stradă și eu am să fiu în trăsura, am să zic birjarului să dea cu trăsura mai aproape de trotuar, ca să te stropească și să fii murdărită“. La aceasta domnișoara i-a răspuns: „Eu spal

rochia și se face curată, dar onoarea dumitale rămâne pătată“, Acest tânăr, tulburând pacea și bucuria care începea să se strecoare în inimile celor ce ascultau, a plecat rămânând în păcatele lui. Mai târziu a cules roadele amare ale împotrivirii și a murit în chinuri mari.

Vorbirea înfocată a domnișoarei Vasilica a aprins și inimile celor ce ascultau cu mare atenție. Inimile tuturor au fost mișcate și ale câtorva chiar schimbate. Din zece persoane care o ascultau, opt s-au întors la Dumnezeu atunci pe loc.

Trebuia acum ca cei ce s-au întors la Dumnezeu să dovedească că au o viață schimbată.

Virgil Ianache, unul din tinerii care s-au întors atunci la Dumnezeu, povestește: „I-am spus gazdei că de acum încolo n-am să mai mint când mă duc la cumpărături și am să-i dau restul corect. Dar dânsa mi-a zis: «Ce, v-ați dus la coana Anicuța să vă stricați?» A doua zi a trebuit să-i spun adevărul. Pentru că societatea unde lucram era departe de oraș, șeful meu român îmi spusese că dacă-l va suna directorul, să nu-i spun că a plecat, ci să-i zic că e prin fabrică; dar eu i-am spus că nu mai pot să mint de când mi-am dat viața Domnului. A rămas uitându-se la mine, nepricepând nimic. Când s-a întors din oraș și a aflat că l-a chemat directorul iar eu i-am spus adevărul, mi-a zis că n-are să mă mai avanseze. Dar un glas din lăuntru îmi zicea: «Ce, el te avansează? Eu te avansez!» Era glasul Domnului Isus. Acum Domnul era la lucru ca să mă învețe să mă încred în El. Mai aveam un șef englez, care auzise discuția cu cel român; și chiar a doua zi se repetă și cu el același lucru: a plecat în oraș, zicându-mi să spun că este în fabrică. Atunci când a sunat directorul i-am răspuns că s-a dus până acasă și vine îndată. Când a venit și s-a interesat, s-a înroșit, și-a luat repede carnetul de stenograme și a plecat la director. A doua zi m-a chemat la el și m-a întrebat cum am ajuns la această încredințare. Atunci am început să îi spun de jertfa Domnului Isus și fericirea în El. După ce m-a ascultat cam o jumătate de oră, mi-a spus că are să mă mai cheme. Mi-a spus că are și el un frate credincios care este marinăr pe care Dumnezeu îl izbăvise de patima beției.

*La birou era o tânără care mi-a cerut o carte creștinească. I-am dat un Nou Testament și nu după multă vreme ea a devenit credincioasă, iar după aceea și familia ei. Această tânără a devenit după câțiva ani soția fratelui Cană Cristescu.*“

În săptămâna 3-10 februarie, cei ce se întorseseră la Dumnezeu în data de 3 februarie, s-au întâlnit de mai multe ori la familia Achim și n-au vorbit decât de întoarcerea la Dumnezeu. În duminica de 10 februarie 1923 patru tineri și două mame (Gogu Achim cu mama sa, coana Anicuța, Petrișor Mihăilescu cu mama sa, coana Mira, Virgil Ianache și Cană Cristescu, s-au înțeles ca joia următoare, 14 februarie, să meargă la București, la adunarea creștină ce se ținea la Școala „*Cuibul cu Barză*“ din str. Știrbei Vodă. Tinerii s-au învoit de la serviciu și împreună cu cele două mame au mers la adunare în București. Adunarea se ținea seara într-o sală de clasă a școlii. Era lume așa de multă că nu mai încăpeau în clasă. Ascultătorii stăteau și pe fereastră și pe intervale, iar intrarea era blocată de mulțime. La câteva persoane le-a venit rău. Cei care au venit de la Ploiești abia au putut pătrunde doi-trei pași de la ușă. Au vorbit atunci Dumitru Cornilescu și Teodor Popescu. Vorbirea lui Dumitru Cornilescu era mai tare, dar cine dorea să găsească iertarea de păcate, o primea cu bucurie. Dar Teodor Popescu vorbea așa de blând și dulce că vedeai bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu care a pregătit o mîntuire așa de minunată în jertfa Domnului Isus. Mesajul se concentra la crucea din dealul Golgotei unde Domnul oferă iertarea de păcate omului păcătos care poate să primească mîntuirea așa de ușor, doar prin pocăință și credință în El. Mîntuirea este darul lui Dumnezeu pentru omul păcătos. După vorbire s-au cântat două cântări, dintre care cei de la Ploiești au învățat-o pe una și o fredonau mereu. Era cântarea: „*S-apropie Isus acum*“.

După ce s-a terminat adunarea, cei de la Ploiești au cumpărat fiecare câte un Nou Testament și broșura „*Ce să fac ca să fiu un adevărat creștin*“ și au plecat grăbiți să prindă trenul. În vremea aceea trenurile erau rare și puținele tramvaie

trase de cai le puteai găsi doar pe străzile principale ale Bucureștiului.

Venind acasă, au început să stăruiască în citirea Cuvântului din Noul Testament și în rugăciune. Cei câțiva, tineri și tinere, se întâlneau la familia Achim împreună cu coana Anicuța. Stăteau pe chituci de lemn în curte sau într-o odăiță sărăcăcioasă, citeau când unul când altul câte un capitol din Noul Testament, cântau din cântările pe care le învățaseră și plecau plini de bucuria mîntuirii.

Tinerii care fuseseră la București în data de 14 februarie 1923 au luat hotărârea să meargă în fiecare duminică dimineața la București, la Biserica „*Cuibul cu Barză*“ unde Teodor Popescu era încă preot în biserică, pentru a-i asculta predica. Și așa au făcut din luna februarie până în luna mai 1923: mergeau la București, ascultau predica și apoi se întorceau la Ploiești.

A consemnat Cornel Ianache  
- *va urma*



Să faci, o, Isuse, din inima mea  
O barfă divină - să cânți Tu din ea  
Și-n corzile-i sfinte să sune mai plin  
Acordul iubirii măreț și sublim.

Să faci, o, Isuse, din inima mea  
Cădelniță sfântă - să ardă în ea  
Tămâia iubirii cu focu-i ceresc,  
Ca pururi prin lume iubind, să trăiesc.

Să faci, o, Isuse, din inima mea,  
Epistolă vie - să scrii Tu în ea  
Cuvântul iubirii plăcut și duios,  
Să-ndrume pe-oricine spre cerul frumos.

Să fie, Isuse, și inima mea  
Biserică sfântă - să stai Tu în ea  
Podoaba iubirii cu dubul ei blând  
S-o facă frumoasă oriunde și-oricând.

Să fie, Isuse, și inima mea,  
Să fie întruna ca inima Ta  
Izvor de iubire, de milă, de har  
Mereu tot mai plin pe al jertfei altar.

# La Rugăciune

Cum spre aval pârâu-și face cale,  
Cum vine căprioara la izvor,  
Tot astfel caut tihna casei Tale,  
Părinte Sfânt, Atoatecreator.

Când doi sau trei se roagă împreună,  
Ne-ai spus ca vii și Tu în preajma lor  
În casa-n care crezul sfânt i-adună,  
Isuse drag, slăvit Mântuitor.

Mă cheamă Duhul Sfânt la rugăciune  
Și evadez din lumea de păcat,  
Rugându-te pios, cu plecăciune,  
Păstrează-mi Doamne sufletul curat.

Eu, fără Tine-s doar un boț de tină,  
Bătut de ploi, de soare și de vânt,  
Mă ține Doamne-n grija Tă divină  
Și umple-mă cu Duhul Tău cel Sfânt.

Să fiu mereu cu Tine-n părtășie,  
Să-mi depăn viața după placul Tău,  
Să-ți fiu un vrednic lucrător în vie,  
Zădărniciind lucrarea Celui Rău.

Mă-nchin la crucea răstignirii Tale,  
Pe Golgota, povara mea o las.  
Doresc, Isuse să rămân pe cale,  
Să-ți fiu tot mai aproape, ceas de ceas.

Rămâi dar, Domnul mântuirii mele,  
Că-n Tine, Doamne, mă încred deplin,  
Aștept să te întâmpin printre stele,  
Răscumpărat de sângele-Ți divin.